

KAARI UTRIO

yksisarvinen

TAMMI

KAARI UTRIO

Yksisarvinen

© KAARI UTRIO JA KUSTANNUSOSAKEYHTIÖ TAMMI 2014

ISBN 978-951-31-8029-4

PAINETTU EU:SSA

Kirjan lopusta löytyy Jälkisana ja vierasperäisten sanojen luettelo sekä artikkeli Yksisarvisen maailma, josta lukeminen on hyvä aloittaa.

ROMAANIN HENKILÖT

Historialliset henkilöt on merkitty tähdellä*

Viinimaa

Inge Hurskas, Viinimaan jaarli
Ulfhild Kuninkaantytär, Ingen vaimo
Geir Karhu, heidän poikansa, kaksonen
Ivar Runoilija, heidän poikansa, kaksonen

Sigge Ilkeä, jaarlin skaldi
Tole ja Guttorm, henkivartijat

Ruotsi

*Piispa Adalvard
*Steinkil, Ruotsin kuningas

*Wilfrid, Skaran piispa
*Inge, Ruotsin kuningas
*Elene, Ruotsin kuningatar
*Uhri-Svein, Upsalan kuningas

Tanska

*Knud Svendsen, Pyhä, Tanskan kuningas
*Edla Flanderilainen, Tanskan kuningatar
*Olof Nälkä, Tanskan kuningas

Saksa

Sigmar Pikkupiispa, arkkipiispa Adalbertin poika ja Bergan
kreivin sisarenpoika

Uta von Berga, hänen vaimonsa, Bergan kreivin tytär
Sigberta, heidän tyttärensä

Gerbert, Bergan kreivi
Ida von Westerbach, Gerbertin vaimo

Eppo, Bergan piispa
Otbert von Asseburg, Bergan ritari
Bertho, Bergan kreivin kappalainen
Meinhard, Bergan viirinkantaja
Liudolf von Peine, aseenkantaja

*Henrik IV, saksalais-roomalainen keisari
*Praxedis, keisarin puoliso, Kiovan ruhtinaan sisar
Stanislaus, keisarinnan pappi
Gundrada, keisarinnan hovinainen
Aldegunda von Murau, keisarinnan hovineito

Italia

*Urbanus II, paavi

*Sigelgaita, Apulian herttuatar, herttua Robert Guiscardin leski

*Roger Borsa, hänen poikansa, Apulian herttua
Rosamonda, herttuattaren seuranainen

Falco di Sinetra, Sinetran kreivi
Aurelia, hänen vaimonsa
Arnulf, heidän poikansa

Roger di Sinetra, Falcon poika ensimmäisestä avioliitosta
Florina Luciani, hänen jalkavaimonsa
Pibo, heidän poikansa

Constanzia, Aurelian tytär ensimmäisestä avioliitosta
Maru, Constanzian saraseeniorjatar

Odo, pyhä lapsi, Falcon ensimmäisen vaimon avioton poika

Immo, Sinetran arkkipiispa
Berardo, Sinetran ritarien vanhin

Maurizio Furni, roomalainen ylimys
Lavinia Cenci, Maurizion vaimo
Ferro Furni, Maurizion nuorempi veli
Balbiana Pulchra, Ferron jalkavaimo
Pater Fulgentius, Furnien suvun pappi
Sulpicio Furni, köyhä nuorukainen

Egino Frangipani, roomalainen ylimys

*Robert Friisiläinen, Flanderin kreivi
*Gertrude Saksilainen, hänen puolisonsa
Reinbodo van then Husen, flanderilainen ritari

Bysantti

*Aleksios Komnenos, keisari
*Irene Dukaina, keisarinna
*Anna Komnena, heidän tyttärensä

Ristin tiellä

*Ademar, Le Puyn piispa, paavin edustaja
*Bohemond, Taranton kreivi
*Tancred, hänen sisarenpoikansa

- *Robert, Flanderin kreivi
- *Stefan, Bloisin kreivi
- *Raimond, Toulousen kreivi
- *Raimond de Aguilers, Toulousen kreivin kappalainen,
historioitsija
- *Hugo, Vermandoisin kreivi, Ranskan kuninkaan veli
- *Robert Lyhytsääri, Normandian herttua
- *Godefroi de Bouillon, Lothringenin herttua
- *Balduin de Boulogne, edellisen veli
- *Tatikios, kreikkalainen sotilaskomentaja
- *Petrus Bartolomeus, näkyjen näkijä

- *Kilidz Arslan, Rumin sulttaani
- *Karbuqa, Mosulin atabeg
- *Ahmed ibn-Merwan, atabegin soturi
- *Ridwan, Aleppon emiiri
- *Duqaq, Damaskoksen emiiri

Joanninan linnoitus

Maria Siuni, linnanherran leski

David Artsruni, nuori linnanherra
Helena Arabissina, hänen vaimonsa
Gabriel ja Thoros, Davidin veljet
Martha, Davidin sisar

Vahraam, Joanninan pappi

Antiokia

- *Jaghi Sijan, kaupungin hallitsija
- *Šams ad-Daula, Jaghi Sijanin poika
- *Firuz, petturi

Palestiina

*al-Afdal, Egyptin suurvisiiri

*Iftikhar ad-Dawla, Jerusalemin komentaja

Äiti Thomasia, Pyhän Theklan luostarin johtajatar

ENSIMMÄINEN KIRJA
1067–1089

1. luku

1067

Kaksoset syntyivät avomerellä jäävuoren kupeessa, matkalla Grönlannista Viinimaahan. Harmaanvalkea seinä hohkasi kylmää, mutta tarjosi tuulensuojan. Mastonjuureen pystytettiin telta, sillä ei ollut soveliaista soturien katsella päällikön vaimon lapsivuodetta.

Sigmar Pikkupiispa sanoi, että nyt oli ankarasti rukoiltava Valkeaa Kristusta.

– Ei kai sentään, Inge Hurskas tuumi. – Ei kai sentään itseään Kristusta vaivata naisten asioilla.

Tapaus kuului Neitsyt Marian tehtäviin. Olihan Pyhä Äiti itse synnyttänyt pojan. Sellaista Inge Hurskas nyt kiihkeästi odotti; ei toki jumalaa, mutta pontevaa poikaa kuitenkin. Ingellä ei ollut perillistä, ja mies ilman poikaa oli kuin laiva ilman purjetta. Se pysyi pinnalla, mutta ei päässyt eteenpäin.

Ensimmäinen lapsi oli iso ja huusi jo tullessaan. Soutajasoturit urahtivat arkuillaan. Oli helppo tuntea päällikön ääni. Toinen oli lauha ja itki kimeästi. Jälkeenpäin moni väitti viisaasti kuulleensa ensiparkaisussa suuren laulajan kaiun.

Rouva Ulfhild ei pitänyt kaksosten saamista kummoisena asiana. Totta kai hän oli hedelmällinen. Olihan hänen isänsä Tanskan kuningas Svend siittänyt kahdeksantoista lasta. Ja olihan rouva Ulfhild haudannut jo neljä pienokaista. Näistä kaksosista näki, etteivät ne aikoneet ruveta oitis kuolemaan.

Inge Hurskas oli tyytyväinen vaimon ja Pyhän Neitsyen ponnistuksiin.

– Vaikka todennäköistä on, että nyt on itse Kristus puuttunut asiaan, jaarli myhäili, – sillä Neitsyt, kunnia hänelle, ei kuitenkaan synnyttänyt kaksosia. En pidä mitenkään mahdollmana, että tällainen lapsionni on Kristuksen mielestä kohtuullinen palkkio siitä vaivasta, jota olen hänen edestään nähnyt.

Sigmar Pikkupiispa arveli itsekseen, että puolipakanallisen pohjanmiehen äpäpäprinsessalle siittämät kaksospojat olivat viimeinen asia, jolla Vapahtaja itseänsä kiusasi. Mutta ääneen Sigmar ei sanonut mitään, sillä totisesti hän pelkäsi Inge Hurskasta enemmän kuin Luojaa, ainakin näin merellä, kun Inge piteli perämela.

– Nyt on uhrattava! Inge mylväisi. – Pappi, veitsi käteen. Minun kaksospojilleni uhrataan sonni, eikä se ole aivan vähäinen toimitus. Pystytkö pistämään ison elukan?

Sigmar Pikkupiispa haukkoi henkeä. Meren pärskeet maistuivat suolaisilta hänen kielellään.

– Kristus ei sinun elikoitasi huoli. Eläinuhri on pakanoiden tapa.

Inge Hurskaan silmät pullistuivat päässä. Hänen hoviskaldinsa Sigge Ilkeä hymyili pahansuovasti partansa takaa. Vesi hengitti raskaasti Merionnen kyljissä. Hiljaisuus oli hyinen; väki vaikeni laivoissa eikä lintuja ollut näin kaukana maasta. Vain karja ja hevoset ääntelivät, nekin vaimeasti kuin peläten meren tyhjyyttä.

Sigmar Pikkupiispa ymmärsi, että vielä yksi väärä sana, ja veri joka kohta vuotaisi ei olisi sonnin vaan hänen omaansa. Hän sulki suunsa. Mullin vuoksi ei kannattanut ruveta marttyyriksi.

Mutta rouva Ulfhild sanoi tiukasti, että Inge Hurskaan lehmät tarvitsivat sonnina enemmän kuin Kristus. Vapahtaja itse oli puhunut lampaista. Uhrattakoon kaksospoikien kunniaksi karitsa.

Inge-jaarlin mielestä se oli mainio ajatus. Sigmar Pikkupiispa hengähti helpotuksesta. Karitsan pistämisestä hän arveli jotenkin selviävänsä.

– Karitsa on lauhkea otus soturin uhriksi, Sigge Ilkeä ivasi. – Bää! Haluatko pojistasi pelkureita?

Sigge Ilkeä oli tyly mies ja pakana, mutta häntä ei vastustettu, sillä runoilijan vallassa oli uroitten kuolematon maine. Inge Hurskas, jolle hovirunoilija oli tärkeämpi kuin Kristus, pappi ja vaimo yhteensä, murahti kysyvästi.

– Kukonpoika, Sigge Ilkeä sanoi asiallisesti. – Kelpaa myös Thorille.

Sigmar Pikkupiispa sävähti, mutta koska villit viikingit eivät mitenkään voineet ymmärtää omaa pohjatonta pahuuttaan, hän vaikeni, kuten monesti ennenkin.

Silmät tavoittivat käärityn purjeen alla vaimon rauhalliset kasvot. Rouva Utan suu vetäytyi myötätuntoiseen hymyyn ja Sigmar rauhoittui. Ilman vaimoa hänen sydämensä olisi haljennut voimattomasta raivosta, tai joku näistä pohjolan räyhähengistä olisi pistänyt hänet kuoliaaksi ihan vain huvikseen.

Inge Hurskas alkoi puhua kaksosten kastamisesta heti uhrin jälkeen. Sigmar Pikkupiispa oli vielä verinen ja voipunut. Ei kyllin siinä, että Taivaan Herralle uhrattiin rääkyvä lintu. Otuksesta oli henki tuskin lähtenyt, kun palvelusnaiset ottivat sen talteen jaarlin aterialla varten. Naiset olivat sisaruksia ja molemmat saman soturin jalkavaimoja. Siten iljettävää uhria pahensi siveettömyys ja sukurutsa.

Kaksoset kiljuivat ja huitoivat syntymän tuskaa. Naiset järjestivät lapset rouva Utan rinnoille. Laiva hiljentyi hartaasti katsomaan, kuinka jaarlin pojat imivät saksalaisnaisen maitoa. Laiva nyökkäsi lempeästi merenalaisen mainingin sylissä. Veden pinta oli raskas ja tumma kuin syysjää.

Kun kastamisesta alettiin puhua, rouva Ulfhild nousi horjumatta teltasta. Ehkä hän oli hieman tavallista kalpeampi, mutta muuten hänen olemuksensa oli ankara ja ylhäinen kuten aina.

Siinäkin pohjanmiehet olivat elukoitten kaltaisia, Sigmar Pikkupiispa ajatteli katkerana. Heidän naisensa synnyttivät yhtä helposti kuin eläimet eivätkä ymmärtäneet edes teeskennellä hienon naisen vaivoja.

– Nämä lapset, rouva Ulfhild sanoi painokkaasti, – ovat Tanskan kuninkaitten jälkeläisiä, Gorm Vanhan ja Harald Sinihampaan

sukua, ja oikeutettuja kunniapaikkaan Tanskan kuninkaan hovissa. Heidän olisi hyvä saada nimi korkeitten sukulaisten mukaan. Muistelen Englannin kuningasta Knuutia, joka oli isosetäni, ja jota monet pitävät pyhimyksenä, koska hän vaelsi jalan Roomaan rukoilemaan paavia.

Sigmar Pikkupiispa värähti kylmästä ja vastenmielisyydestä. Jäävuoren takaa hiipi viluinen usva. Sigmar haki erityistä arvokkuutta ääneensä.

– Elävien kaksospoikien syntymä vaikuttaa taivaallisen suosion osoitukselta, kuten jaarli aivan oikein havaitsi. Siksi ei pidä nyt härintä Kristusta pakanallisilla nimillä. Paras olisi kastaa pienokaiset pyhien miesten mukaan. Mieleepi tulee kaksi ylivertaista apostolia, joiden jalanjäljissä nämä poikaset ehkä joskus astuvat. Annettakoon heille nimeksi Pietari ja Paavali.

Sigge Ilkeän leuka lokahti.

– Taidat olla järjiltäsi, pappi.

Mutta Inge Hurskas naurahti leppyneenä.

– Olet hauska mies, Sigmar, vaikka ikävä samalla.

Hän kääntyi soutajiin päin. Kauimmaisat laivat ajelehtivat sumun sisään.

– Näen tässä tapahtumassa enteen. Isoisäni kaksosveljet kulkiivat aikoinaan Idäntiellä viikinkiretkillä. Kun he palasivat, kymmenenkään vahvaa orjaa ei riittänyt kantamaan heidän arkkujaan kotikartanolle. He naivat hyvin molemmat ja kaatuivat Irlannissa Dublinin kuninkaan Sigtrygg Silkkiparran joukoissa tapellessaan iirejä vastaan. He olivat isoja, hyväluontoisia miehiä kuten minä, ja niin väkeviä, että painivat huvikseen karhun kanssa.

Miehet nyökkäilivät hyväksyvästi.

– Isoisetäni Geir, vaikka pakana, toi tupansa koristukseksi kultaisen jalokiviristin, ja sen vuoksi häntä sanottiin Risti-Geiriksi.

Inge Hurskas katsoi voitonriemuisesti kotipappiaan, eikä Sigmar uskaltanut sanoa, että isosetä oli saanut ristin jostakin luostarista, eikä varmaankaan lahjaksi.

– Isosetäni Ivaria pelättiin Englannissa enemmän kuin ketään

muuta, sillä hän tunnisti kirkon aina, vaikka papit olisivat riisuneet siitä ristin pois, ja sai hyvän saaliin. Siksi hänen nimensä oli Ivar Kirkkomies, Inge Hurskas lopetti tyytyväisenä.

– Geir ja Ivar, Sigge Ilkeä lausui juhlallisesti.

– Kasta, pappi! Inge Hurskas jyrähti. – Ja sitten meidän on ruvettava soutamaan.

– Maata, Inge Hurskas sanoi mieltävästi. – Mutta ei aivan sellaista kuin odotin. Mahtaako olla Kristuksenkaan mieleen?

Jäätiköt kimaltelivat häikäisevinä kenttinä taivaanrannasta mereen asti. Missä ei ollut jätää, oli mustia kivipaasia, suunnattomia laattoja ja talonkokoisia lohkaraita. Mitään elollista ei näkynyt, ei edes lokkeja.

– Helluland, laivuri Bork sanoi tietävästi. – Paasimaa. Olemme lähellä Marklandia. Muutaman päivän purjehdus vielä, jaarli, ja voit heittää isännäntuolisi pylvääet veteen virran vietäviksi.

Inge Hurskas, joka oli näyttänyt ällistyneeltä, kun Hellulandin jäät ja kalliit nousivat merestä, ryhdistäytyi ja murahti epäluuloisesti: – Vaikea on kuvitella viiniköynnöksen viihtyvän täällä päin.

Bork hymähti.

– Lörppöjen juttuja sellaiset viinipuheet. Sekoittavat viinin ja niityn. Leif Eiriksson nimitti tämän maan Niittymaaksi, koska etelässä on oivia lautumia. Olen omin silmin nähnyt yhdellä jokiniityllä vihreätä ruohoa enemmän kuin Grönlannin kaikilla laidunmailla yhteensä.

– Siihen ei paljon tarvita, Sigge Ilkeä piikitteli.

Sigge Ilkeä hillitsi yleensä kielensä Borkin läsnäollessa, sillä laivanpäällikkö oli matkalla yhtä tärkeä kuin runoilija. Bork oli käynyt aikaisemmin tässä kaukaisessa lännen maassa, johon Inge-jaarli aikoi nyt perustaa Kristuksen siirtokunnan.

Toivottomuus, lohduttomampi kuin mikään murhe, jonka dominus Sigmar von Berga oli kokenut viimeisen kahden vuoden aikana, laskeutui hänen ylleen kuin läpätunkeva sade. Miten oli mahdollista, että saksalainen ylimys, kuninkaan kumppanina Goslarin keisari-

palatsissa kasvanut, kurkisteli maailman reunaa viikinkilaivan par-taan yli miesten karhea soutulaulu korvissaan?

Hellulandin rannikolla purjehti neljätoista laivaa lastattuina Inge Hurskaan perhekunnalla, sukulaisilla, suojateilla, orjilla ja karjalla. Laivasto jätti jälkeensä lannanhajun ja nälkäisten eläinten mölinän. Vihreät niityt oli löydettävä ennen kuin karja alkoi kuolla.

Tähän asti matkalaisilla oli ollut onnea. Vain yksi laiva oli jää-nyt myrskyyn Norjan Nidarosin ja Grönlannin Eirikinvuonon vä-lille. Inge Hurskas kiitteli onnestaan Kristusta, sillä hän oli mielel-lään jumalan suosikki.

Mutta Sigmar Pikkupiispa ymmärsi, että Kristuksen lisäksi hei-dän oli menestyksestä kiittäminen Ingen varallisuutta ja matkan huolellista valmistelua. Inge Hurskas, Länsi-Götanmaan jaarli, saat-toi olla äänekkäs isottelija, mutta hän oli myös ovela, päättäväinen ja tarkka. Hän osasi valita ajan, paikan ja avustajat. Vain vihollisensa hän valitsi väärin, ja sen vuoksi hän purjehti nyt jäävuorten keskel-lä, vaikka oli Ruotsin kuninkaan veli. Jaarli seurasi pakosta domi-nus Sigmar von Berga, oppinut saksalainen ylimys, jolla myös oli väärät viholliset.

Dominus Sigmar von Berga ja hänen vaimonsa rouva Uta olivat nuoresta iästään huolimatta taivaltaneet pitkän matkan synnyin-kodistaan Saksanmaalta. Bergan kaupunki ja linna sijaitsivat poh-joisessa Saksissa, Hasejoen pienen sivujoen yläjuoksulla Teuto-burgin metsän rinteillä, päivänmatkan päässä Osnabrückin piispan-kaupungista itään. Burg Berga alalinnoineen oli varakas paikka, tunnettu hyvästä pellavastaan, hevossiittolasta ja aikoja sitten kui-vuneesta parantavasta lähteestä. Mitenkään huomattava kreivi-kunta se ei ollut, yksi monien samanlaisten joukossa.

Bergan suuri hetki koitti, kun vanha kreivi vei tyttärensä Siglin-dan ja poikansa Gerbertin Paderbornin palatsiin kumartamaan keisaria. Paderbornissa Bergan kuusitoistavuotias Siglinda kohtasi arkkipiispa Adalbertin. Viidettäkymmentään käyvä Adalbert ihas-tui Siglindaan, jonka kauneutta neidon veli Gerbert vertasi arkises-

ti märehtivään lehmään. Ehkä Siglindan rikkumaton rauhallisuus kiehtoi kiivasta Adalbertia.

Odottamattomasta onnenpotkusta hämmentynyt isä sai runsaan morsiuslahjan, Siglinda silkkivaatteita ja Gerbert ratsun varusteineen. Kaikki olivat tyytyväisiä, ja Siglinda makasi vuoden sisään lapsivuoteessa. Siihen hänen ilonsa loppui, sillä viisi päivää poikalapsen syntymän jälkeen hän kuoli lapsivuodekuumeeseen.

Adalbert lähti keisarin kanslerina Roomaan. Pieni Sigmar-poika annettiin hoidettavaksi äidin kotilinnaan Bergaan. Gerbert-eno naitettiin kiireesti. Hänen vaimonsa hoiteli Adalbertin poikaa ja pian myös omaa tytärtään Utaa. Bergaan virtasi rahaa ja suosionosoituksia ylhäiseltä sukulaismieheltä.

Uta annettiin Sankta Theklan luostariin kasvatettavaksi nelivuotiaana. Burg Bergaan tarvittiin poikaperillinen, mutta heiveröiset poikalapset kuolivat. Jäljellä olivat serkukset, piispanpoika Sigmar Bergassa ja unohdettu tytär Uta Sankta Theklan muurien suojassa.

Kaiken tämän Uta oli kuullut äidiltään ennen tämän kuolemaa.

Sigmar oli kahdeksanvuotias, kun arkkipiispa Adalbert huomasi tarvitsevansa poikaansa. Keisarinna Agnes oli pari vuotta aikaisemmin synnyttänyt valtakunnalle perillisen, viimeinkin, huokasivat huolestuneet herrat ja herttuat Saksanmaassa.

Prinssiä kasvatettiin keisarin uudessa palatsissa Goslarissa. Arkkipiispa Adalbert halusi otteen kallisarvoisesta poikasesta, ja hänellä oli sopiva työkalu. Nuori Sigmar siirrettiin Goslariin kaksivuotiaan prinssin seuraksi. Neljän vuoden kuluttua vanha keisari kuoli ja kuusivuotias pikkuprinssi peri kruunun. Sigmar piispanpoika oli uuden kuninkaan Henrik IV:n paras ystävä.

– Minun tehtäväni oli pitää vekara hyvällä tuulella, Sigmar kertoi Utalle myöhemmin. – Pojan piti saada kaikki, mitä hän ikinä keksi haluta. Hän oli kuningas, ja pian hänet kruunattaisiin keisariksi.

Uta tyytyi ynistemään myötätuntoisesti, kun Sigmar kertoi Goslarin hovista. Se oli juonittelujen, petosten, palkkioiden, uhkausten maailma, aivan erilainen kuin Sankta Theklan hurskaudella kyllästetty ilmapiiri. Oppinut maailma se myös oli, sillä pikku kuningasta

ja hänen seuralaisiaan opettivat viisaimmat miehet, jotka arkkipiispa Adalbert Saksan luostareista löysi.

– Neljätoistavuotiaana Henrik oli sietämätön poikanulikka, ja sellaisena hänet julistettiin täysi-ikäiseksi. Ei hän piitannut mistään paitsi hevosistaan, eikä pystynyt suojelemaan isääni, kun viholliset hyökkäsivät.

Uta kuuli kertomuksen keisarin petoksesta heti Sigmarilta. Uta oli kahdeksantoista. Hän oli vastahakoisesti jättänyt Sankta Theklan, sillä isä halusi kihlata hänet sopivalle miehelle, joka perisi Bergan.

Serkku Sigmar oli ratsastanut Bergaan vaahtoavalla ratsulla, mustat hiukset hiessä, kypärän otsassa kultainen piispanristi, sillä arkkipiispa Adalbert oli tehnyt pojastaan Liembergin piispan neljätoistavuotiaana, ja siksi hän kantoi lisänimeä Pikkupiispa.

– Saksin Billungit ovat ajaneet isäni pois Hampurista, nuori mies huohotti enolleen Gerbertille. – Isäni arkkipiispa on vetäytynyt luostariin. Herttua Ordulfin miehet ajavat minua.

Enon vastaanotto oli nihkeä.

– Sinun on lähdettävä heti, Gerbert sanoi kärttyisästi sisarenpojalle, joka hetkeä aikaisemmin oli ollut kreivikunnan toivo. – En halua hankkiutua Billungien suvun vihoihin.

– Olet hyötynyt paljon isäni suosiosta, eno, Sigmar Pikkupiispa huusi. – Olet suojelun velkaa minulle!

Kreivi Gerbert ei koskaan muuttanut päätöstään. Hän oli ylpeä siitä.

– Varustan sinut matkaan, mutta tänne et voi jäädä.

Sigmar Pikkupiispa lähti matkaan varusteineen ja tavaroineen, joiden joukossa oli kolme kirjaa. Hänen mukanaan karkasi häneen iäkseen rakastunut Bergan perijätär Uta, eikä Uta tullut ilman myötäjäisiä. Satulapusseissa pullottivat kaikki hänen äitinsä korut, isän kultaiset soljet ja lattialaisen rahakätkön solidukset. Kultarahoja oli jäljellä vielä Viinimaan rannassa. Niillä tuskin oli käyttöä Kristuksen uudessa maassa.

Uta tiesi tekevänsä kuolemansynnin maatessaan läheisen sukulaisen kanssa. Hänet oli kasvatettu siveäksi ja kuuliaiseksi. Hän ym-

KAARI UTRION KAUNEIN RAKKAUSTARINA!

Toinen on soturi, toinen on runoilija. Viikinki-kaksoset Geir ja Ivar syntyvät Jäämeren sumuissa, varttuvat vasta löydetyssä Viinimaassa ja ilmestyvät sieltä 1000-luvun Eurooppaan keskelle paavin ja keisarin valtataistelua. Mukanaan heillä on hämmästyttävä unicornus, yksisarvinen, joka tuo haltijalleen menestystä ja varjelusta.

Roomassa jalo donna Constanzia kertoo unenomaista tarinaa uljaasta Pohjolan soturista. Mutta kun hän kohtaa ritarinsa, rakastavaiset ovatkin vaaraksi toisilleen. Ristiretkien suuri aalto pyyhkäisee heidät mukaansa huimalle vaellukselle kohti maailman pyhintä paikkaa, Jerusalemia.

Kirjailijan uudistama *Yksisarvinen* on mahtava saaga Euroopan synnystä ja väkivaltaisen aikakauden intohimoista, hillittömistä ihmisistä, joiden elämää ohjaavat risti, miekka ja rakkaus.

9 789513 180294

ISBN 978-951-31-8029-4

84.2

www.tammi.fi

Yksisarvisen karttoja ja kuvia löytyy osoitteesta www.kaariutrio.fi.